

מבעד למסווה

(שעורים בהסתכלות)

ועכשיו תלמיד יקרים, יכול אני כבר לגלות לכם את השיטה המדינית שהיתה בשבוע האחרון בין המושל

שלנו עם הרבי מגור בביתו לפני עזבו את ירושלים.

מעשה בסטורם ולוק ובנו של "הרבי", שהלכו שלשתם להתכרך אצל הצדיק. עברו דרך סמטאות אפלות ודרכים עקלקלות בשיכונת סר הוניה אשר בעיר העתיקה ולאחר שהריחו את הלקם וכתתו את רגליהם היטב, הגיעו למקום דירתו של הרבי ברחוב היהודים ומצאו שם את כל האדמורוים יושבים בקפילושיהם ופאותיהם ומפוטותיהם הארוכות. לאחר תקיעת-כף של "שלום עליכם", כנהוג התייצב המושל לפני הרבי וצוה למתורגמן שלו מאח"י להגיד לו כי נעים לו לראות את "הראבאים" הגדולים של היהודים האורתודוכסים וכי בא בכבודו וכעצמו לקבל מהם ברכת-הפרידה...

הרבי מגור לא נתפעל, כנראה, וענה

בולגון הפולני ובנגון הידוע שלהם. "ניי! מהיכא-טאיסי, מהיכא-טאיסי!"... (מהיכא-הי?) הוסיף המושל ואמר כי שניע לשמירתו ייח. ראבאי" עוסק בירושלמ לחביא אחרות (Cruelty) בין ההקלות היהודיות הרבות ביניהן תמיד...

— "עט!" — ענה הרבי בתנועת-היד ובמישיכת-הכתפים — גם אצלנו בגר" (גור) יקרו לפעמים איזה הססוכים בקהל ומתווכים ביניהם ב"ה וזה לא נורא...

— ובכן, — הוסיף המושל — באתי לפני ה"ראבאי" ב"פרופוזישוין" (הצעה) חשובה לטובת ה"ש"ש" ב"עירנו, אני מציע למסר את ענין ה"ש"ש ה"ט"ה לראבאי זוננפלד...

— ר' היים הוא כבר אדם זקן — ענה האדמו"ר הזקן למתורגמן — מסתמא יבחרו באנשים משני הצדדים ויסדרו בעצמם את העניין...

כיון שראה המושל שלא הצליח הפעם בענין השחיטה של אהב"י, התחיל מדבר פתאום אל הרבי בדבר "פרוץ' ירוזאלם" (למען ירושלים) והסביר לו לרבי כי חברה זו שהוא עומד בראשה — תכליתה לשמר על עתיקותיה של ירושלים עיה"ק מעין בית-נכאות והוא, כלומר המושל, מישתדל תמיד שירושלם תשאיר ירושלים...

— אמר לי — אמר הרבי מגור למתורגמן בל"טונו ובהראותו באצבעו על המושל — כי כוונת שישתדל י"ארץ-יש"אל תשאיר ארץ-י. ש. ר. א. ל. . .

ומיד פנה אל בן-הנציב ושאל מאתו: "כיה שלום ה"ט ט ע" ? (אביו בלע"ז), ובשהזמינו הבן בשם אביו אל החר, אמר הרבי:

— אמר לו "טאטע" שלך שלא ישמע "ה"ט"ט... מהמת שאין להם כלום (גו-ו-ו-ור נישט בלע"ז) בארץ-ישראל. קפצו המושל ובני-לוייתו והבטיח לרבי שבבקרו בפולגניה בקרוב יבקר גם בביתו וסיים כדרכו בעברית: — "עליכם-שאללאם!"

— מהיכא טאיסי? — ענה לו הרבי מגור — "מהיכא-טאיסי", ונשאר יושב על מקומו...

למהרתו הופיעו האדמורוים על החר ורגליהם עמדו בהדר ההמשנה של הנציב.

— הכאן מחכים כל האורחים? שאל הרבי מגור מאת המשרת.

— נו, ענה המשרת.

— ואין הדר מיוחד לאורחים גדולים? — שאל שוב הרבי.

— לא. — ענה המשרת — אבל יש חדר

מיוחד לאורחים קטנים.

פתאום עבר המתורגמן לפניהם ושאל הרבי מאת המשרת:

— האם יהודי הוא זה?

— כן, ענה המשרת.

— והיכן "זה"? — שאל הרבי בהראותו באצבעו על הראש לרמו על הירמולקה.

— כאן — ענה המתורגמן ששמע את דברי הרבי — לא הכובע יעשה את היהודי.

— אולם הכובע גם לא ימית הוהלילה — ענה הרבי בידו...

פתאום נפתחה הדלת והאדמורוים נכד נסו אל האולם, נגעו בקצה אצבעותיהם בידו של הנציב — כנראה שכח הפעם את כובעי

מרב התפעלות — זללם ממהרים לשבת על כפאותיהם ושיתקים. כנראה, מחכים הם שהנציב יפתח את פיו. עברו רגעים ארוכים של שתיקה והנציב כהכה ומצפה לאמרי

פיו הקדוש של הרבי עד שפתח ואמר:

— זכורני ש"הראבאי" מגור בקר פעם את א"י לפני שלש שנים. האם לא מ"א כבודו קדמה זו הפעם?

— "עט!" — ענה הרבי בנדנדוד ידו ופאותיו.

— והרי נבנו — ענה הנציב — שכונות חדשות בעירנו וביתר המקומות, סוללים דרכים, מתקנים...

— כן, כן, הכל נכון — שמע הרבי את דבריו — אבל "א י ד י ש ק י י ט" (יהדות) היכן היא? — ובשעת דבורו הורה באצבעו על הלב והביט אל ראשו של הנציב...

— רבים היהודים הבאים לא"י — ענה הנציב בשחוקיהן על שפתיו — ומתכיט אנו שיבאו עוד יהודים לבנות את הארץ... בטח תבואי גם אתם הרבנים הגדולים עם אלפי הסידים בעלי-היכלת ותביאו עמכם גפ' י ה ד ו ת... — עוד לא איכשרא דרא לכד! — ענה הרבי מגור.

— אבל, הלא יודת כבוד ה"ראבאי" כי ישנה קדמה כללית בארץ? — "עט!" — ענה הרבי — המעט אשר אנודת-ישראל עושה כאן בעניני כלכלה (קלקלת בבחינת בת כ' כבת ק' — עומות). זה ניכר וחוז מזה לא כלום! — וענה לו הנציב בקופו ממקומו: — תבוא ברכה על כל הפועל לטובת עמו. — אנודת-ישראל "טהוט שוין" (עושה כבר) — אמר הרבי — מה שייך? העיקר: כאן (והורה בידו על הלב) ו כאן (מראה באצבעו על הסוף בטמוד 6)